

A megtévesztés mind közül
a leggonoszabb játszma.

THRONE OF

bukottak trónusa

THE FALLEN

fine selection

KERRI MANISCALCO

KERRI MANISCALCO

THRONE OF
b u k o t t a k t r ó n u s a
THE FALLEN

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Azoknak, akik képtelenek nem beleesni a gonosz főhösbe,
és szeretik a bűnösen galád tündérmeséket. Ez nektek szól.*

Úriemberi erények mit sem érnek,
Ha versenyre kél velük a bűn s a véték.

KÖLTEMÉNYEK A GONOSZOKHOZ, ELSŐ KÖTET

Egy Borókaberek nevezetű kisvárosban, mely némiképp hasonlít a régenskori Londonra, ám nem pont olyan, néhány halandó különös, megmagyarázhatatlan jelenségeknek volt szemtanúja. Egyesek, akiknek maguknak is megvannak a saját titkaik – mint Miss Camilla Antonius –, hallották a suttogásokat egy alanti, vétekkel teli árnyékbirodalomról, ahol hét démonherceg uralkodik hét, bűnnel teli, halálos udvarban.

A mágia nem azonnali nevetség tárgya Borókaberekben, habár nyíltan sem beszélnek róla. Kivéve persze, ha valaki a törvénytelen fekete-piacra merészkedik, ahol úgy tartják, a lopott műtárgyak és csecsebecsék misztikus hatalommal bírnak, és a kereskedők talán nem is emberek...

Camilla vagy bárki más a Berekben mit sem sejt arról, hogy abban a fondorlatos birodalomban egy átok nemrégiben megtört, szabadon eresztve egy bűnösen jóképű herceget.

A tündérmeséktől eltérően a Camilláért érkező herceg azonban se nem szőke, se nem fehér paripán jön, és egyáltalán nem is elbűvölő. De a többi mesebeli gonosz hőshöz hasonlóan, ha Camilla nem vigyáz, a sötét herceg a végén még rabul találja ejteni a szívét.

Hacsak a lány nem viszi sikerre a lehetetlent, és lopja el ő a férfi gonosz szívét előbb...

PROLÓGUS

Az Irigység háza

SZÁMOS ÉVTIZEDDEL KORÁBBAN

—**A**Z AZ ISTENEK VERTE ROHADT TÜNDÉRI!
Az irigység hercege a smaragdszín tollra meredt, ami éppen most hullott ki a kezében tartott pergamenből, és a szíve hevesen vert a gúny láttán. A két válla közti rész hirtelen égni kezdett, szinte már fájdalmassá vált a vágy, hogy megidézze a szárnyát.

Az a pöcs határozottan tudta, hol rúgjon bele Irigységbe.

A tollra tetovált bűbáj hívogatóan felizzott.

Készülj!

— *L.*

Irigység vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, és felpillantott. Olyasvalaki szemével tanulmányozta magát a helyiség túlsó végében lógó aranyozott tükörben, aki nagyra tartja a művészetet, beleértve a megtévesztés finom művészetét is.

Kívülről szemlélve az arckifejezése nyugodt maradt, sőt unott-nak tűnt. Az uralkodói nemtörődömség megtestesülése. Sötét, szinte

fekete haja tökéletesen állt, hűvös, arrogáns vonásait abba a bajt ígérő, féloldalas vigyorba rendezte, amivel könnyedén csábított szeretőket a hálószubájába.

Ez is csak egy újabb csinos megtévesztés volt.

Belül tombolt, az indulat olyan vadul lobogott benne, hogy azt a fivére, Harag, a démonok királya is megérezhette volna, és eljöhetett volna a saját köréből körbeszaglászni.

Irigység az évek során nagy gyakorlatra tett szert a tettetésben; erre szükség volt az udvara megmentéséhez.

Tisztaban volt vele, mit látnak mások, amikor ránéznek: a jóképű, nemtörődöm herceget, aki szereti a játszmákat meg a talányokat. Tudta, hogy a tökéletes megjelenés és a lefegyverző gödröcskék – amiket csak ritkán villantott meg – csupán két újabb fegyvert jelentenek az arzenáljában. Ügyes trükkök, amelyekkel elrejtheti a jóvágású külső mögött ólálkodó veszélyes démont, a könyörtelen herceget, aki rég feladta az erkölceit, ha a céljai eléréséről van szó.

Irigység a kezébe vette a tollat, a hüvelykujja szinte már áhítattal simított végig a smaragdszín tollazaton, mígnem az érzést valami sötétebb váltotta fel.

A toll emlékeztetőül érkezett, azt az időt idézte meg, amikor a lelke még nem keményedett meg, az üzenet pedig figyelmeztetés volt, hogy új játszma veszi kezdetét.

Készülj.

Ez legalább olyan kihívás, amit Irigységnek szántszándéka volt megnyerni. Már több mint fél évszázada várta ennek a játszmának a kezdetét, miközben évről évre figyelte, ahogy az udvara közelebb és közelebb sodródik az összeomláshoz. Mert amikor egyetlenegyszer el-lágyult, amikor elkövette azt az egy hibát, Irigység mindannyiukat kárhozatra ítélte.

Ez a titok már nem maradhatott sokáig rejtve a fiverei előtt, főleg ha a dolgok folytatódnak.

A jelek már így is elég nyilvánvalóak voltak. Ha valaki közelebbről vizsgálgatni kezdene, észrevenné, hogy Irigység udvaroncainak tudata

egyre ködösebbé vált, vagy az állandó fél másodperces késéseket a beszélgetések közepén. Mintha nem tudnák felidézni, hol vannak, vagy kivel beszélnek.

Eleddig ez csak egy szívdobbanásnyi ideig tartott, azonban egyre rosszabbodni fog. Az idő gondoskodik róla.

És Irigység tudta jól, hogy az a rohadék tündér el fogja húzni a játszmat, addig vár majd a megkezdésével, ameddig csak lehet, hogy a lehető legjobban legyengítse Irigységet. A herceg – az összes fivéréhez hasonlóan – a bűne kiprovokálásából nyerte az erejét. És egy veszélyben forgó udvar nem vívja ki senki irigységét.

Az udvara bukása káoszba taszítaná a birodalmukat, rést hagyna másoknak – mint például ennek a körmönfont játékmesternek –, amin keresztül megpróbálhatnak beszivárogni.

Ha Irigység fivérei tudnák, milyen válságos a helyzet... Nos, gondoskodni fog róla, hogy soha ne jöjjenek rá. Hadd higgyék, hogy csak egy újabb könnyelmű játszmaiba száll be, és csakis a nyerési kényszer hajtja, hogy irigységet váltson ki másokból, és felszítsa saját bűnét.

Az alapos tervezgetésének hála, nem is várnának tőle mást.

Irigység még egyszer, utoljára rápillantott az arcára a tükörben, hogy biztosan nem mutatkoznak-e repedések a maszkján, nem sejtlenek-e át a valódi érzései, majd a mellényébe dugta a tollat, és összegyűrte a markában az üzenetet.

Amikor elérkezik az idő, Irigység beszáll a játszmaiba. Visszaköveteli, ami az övé, helyreállítja az udvarát, és soha többé nem sodorja veszélybe a körét azzal, hogy engedi, hogy egy halandó elcsábítsa.

A kandallóba hajította a pergament, figyelte, ahogy a lángok elpusztítják a rohadék levelét, és megesküdtött, hogy egy szép napon végignézi majd, ahogy a játékmester is elhamvad.

A tűz éppen úgy lángolt Irigységben, ahogy a privát dolgozószoba kandallójában.

SZÁMOS ÉVTIZEDDEL KÉSŐBB

– Ohó! Meg akarsz lovagolni a hírhedt egyszemű szörnyeteget, ami a mennyezetemre van festve, drága?

Lord Nilar Rhanes felfelé botladozott a trónhoz vezető emelvényen, és az irigység hercegének hálósobájában található legendás műalkotáson gúnyolódott éppen, amikor halványan felderengett neki, hogy valami nem stimmel vele. Már túl az épp nyilvánvalóan elkövetett felségáruláson.

Ennek ellenére, bárhogyan is próbálkozott, annyira mégsem érdekelte az egész, hogy felhagyjon az illetlen bolondozással.

– Ki akarja megtudni, az élet valóban imitálja-e a művészetet?

Rhanes a legközelebb álló dús keblű barnára mutatott.

Ha az élete múlt volna rajta, akkor sem lett volna képes felidézni a nő nevét, amit meglehetősen különösnek tartott. Mélyen legbelül úgy érezte, mintha ezer éve ismerné, de még egyszer sem meredt rá ilyen kéjsóváran, mint valami degenerált a Bujaság házából, az egyik rivális udvarból.

Bármilyen furcsának is találta a dolgot, a gondolat hamar köddé vált.

– Te, ott! – üvöltötte zengő hangon.

Magasra kapkodott térddel parádézott a csillogó trónus előtt, mint valami sült bolond, a lába mintha a saját akarátának engedelmeskedett volna.

– Gyere, ülj az ölembe, szépségem! Hatalmas ajándékom van számodra.

Rhanes megmarkolta a kókadt farkát, mire a hölgyek kuncogni kezdtek.

– Véged van, ha őfelsége ott talál! – kiabált oda neki Lord... akárcicsoda.

Rhanes megrázta a fejét, próbálta kitisztítani. Minden bizonnyal sokkal több démonbogyóbort ivott, mint amennyire emlékezett. Még fiatalabb korában sem rúgott be annyira, hogy elfelejtse a barátai nevét.

Ők a barátai, nem?

Az összegyűlt uraságok és hölgyek félig ismerős arcára sandított: egy tizenkét főt számláló részeg társaság, magát is beleszámítva tizenhármat. Rhanes kivételével, aki vöröset viselt, mindenki mély vadász-zöldbe öltözött. A színek és a számok is jelentőségteljesnek tűntek valahogy, meg egy cseppet baljóslatúnak is, amikor észrevette, hogy az óramutató a tizenketteshez közelít.

Mindjárt éjfél.

Képek villantak át az agyán az este korábbi eseményeiről. Szinte biztosra vette, hogy a mulatozás kezdetén még nem vörös ruhát viselt... az nem tartozott az Irigység házának színei közé.

Lüktetett a pulzusa, ahogy a fejében gomolygó ködből szavak bontakoztak ki.

– Eme csali lila. – Micsoda bizarr frázis! Nem tudta felidézni, halotta-e már korábban, de minden bizonnyal így volt.

Az elméjében minden kusza volt, és összefüggéstelen. Kivéve...

Valami történik az udvarukban. Valami, amiről csak suttogva, az árnyékok közé húzódva beszéltek, majd el is felejtették, de... valami hiányzott. Valami létfontosságú.

Rhanes majdnem olyan gyorsan el is vetette az aggodalmat, ahogyan jött, késztetést érzett, hogy folytassa a gúnyolódást, mintha egy báb lett volna, aminek a zsinórjait valamiféle láthatatlan erő mozgatja.

– Gyere csak ide, te kis huncut! – Előrelökte az ölét, és úgy csinált, mintha megdöntötte volna a kuncogó barnát. – Felejsük el a hálószo-bát, tegyük mindenkit féltékennyé azzal, hogy itt és most leszopsz!

– Nem szophat olyasmit, amit nem talál, nemde? – szólt közbe valami más.

Rhanes hunyorított, nem tudta biztosan, hogy ez a ködös állapot valóságos-e, vagy csak a képzelete szüleménye. Magas, szőke férfi vágott át a tömegen borotvaéles mosollyal.

A felismerés lassan a tudatába szivárgott. Alexei. A herceg jobbkeze.

Ha a vámpír itt volt, akkor valószínűleg őfelsége sem lehetett meszsze...

Pánik rebbent Rhanes zsigereiben, mielőtt a figyelmét hirtelen magára vonta az óratorony harangjainak kongása. Elérkezett a boszorkányok órája.

Hangok százai kezdtek suttozni, ahogy a másodpercmutató minden egyes ütésével egyre közelebb került a kerek időpont.

Azok emlékek? Végre feltisztulnak?

Miért gondolt ilyen nevetséges dolgot? Küszködve próbálta felidézni, mikor ivott utoljára a kehelyből. Az talán véget vetne ennek. Akármi volt is ez.

Rhanes befogta a fülét, és összeszorította a szemét, ahogy egyre nőtt a kakofónia.

A hangok egyesültek, és ugyanaz a különös mondat vált ki belőlük tisztán és érthetően.

Eme csali lila. Eme csali lila. Eme csali lila.

– Pofa be! – ordította, amivel kiérdemelt még néhány csúfondáros megjegyzést.

Rhanes résnyire nyitotta az egyik szemét. Ördög és pokol! Bűnrészeg volt. Már senki más nem beszélt.

A trónus felé tántorgott, hajlandó volt megkockáztatni a herceg dühét azért cserébe, ha megállíthatja a szoba forgását. Mindössze egypercnyi mozdulatlanságra volt szüksége, egy lélegzetvételnyi szünetre, hogy gondolkodhasson. Bárcsak eszébe jutna...

Amint leült, hirtelen minden megállt.

Az urak és hölgyek mind egy szálíg mozdulatlan kupacba roskadtak össze a kockás padlón, akár a leütött sakkfigurák.

Egy játszma. Annak kellett lennie. A herceg biztosan tudni fogja. Alexei pedig meg fogja találni a herceget.

Rhanes megmerevedett, a vámpírt kereste, de sehol sem látta.

– Mi a...

Elült a harang zúgása. Elérkezett az éjféli.

Sötét füst bodorodott hirtelen a trón körül, mire Rhanes kénytelen volt az orra elé kapni az ingujját, szúrta a szeme. A füst forrását keresve

megpillantotta saját magát a terem túlfelén lógó tükörben, és elnyílt a szája a borzalomtól.

A trónszék egyik fele érintetlen volt, a másikat viszont – ahol ő ült, immár mágiával odaláncolva – bekebelezték a lángok.

Ő égett.

Bármilyen köd is telepedett rá, most feltisztult, és a valóság gyorsan és keményen csapott le Rhanesre. Sikított, ahogy a nagyon is valódi lángok korbácsolták, mint egy szadista szerető, és megolvasztották a húsát.

Meg akart menekülni, messzire akart rohanni a halálos lángoktól, de valamilyen oknál fogva csak azt bírta sikoltozni:

– EME CSALI LILA!

Az eszméletlenség áldott sötétsége lassan ráereszkedett, és Rhanes megesküdtött volna, hogy a herceg végre előbukkant az árnyékok közül, smaragdzöld szeme csillogott.

Aprócska reményszikra éledt fel benne. A herceg erősebb, ő ellen fog állni az örületnek, mielőtt mindannyian kárhozatra jutnak. Muszáj neki!

– Eme csali. Lila – nyöszörögte.

Eme csali lila. Eme csali lila. Eme csali. Lila.

A herceg ott állt felette, csupán szemlélte a jelenetet, mintha az emlékezetébe akarná vésni.

A pillanatokra lebegő Halál árnyékában Rhanes végül összegyűjtötte akarata utolját.

– Mit... jelent... ez?

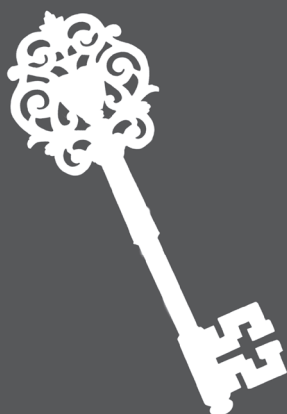
– Azt jelenti, hogy a játszma végre kezdetét vette.

Ingerültség villant át a herceg arcán, mielőtt kiviharzott a terem-ből.

Rhanes egyedül maradt. Vagy talán mégsem...

Lehunyta a szemét, elméje elsötétült. Lecsillapodott.

Talán Irigység herceg soha nem is volt ott igazából, és talán ő sem égett valójában az Elátkozott Trónuson.

I. RÉSZ

*Kezdetét veszi
a játszma*

Játékszabályzat

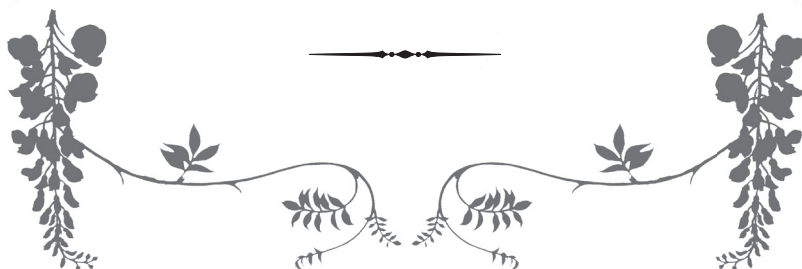
1. *Mágikus meggyőzés nem használható az olyan, a játékban részt nem vevő személyek befolyásolására, akik közvetlenül kapcsolódnak egy játékos nyomaihoz.*
2. *Minden játékosnak három lehetőség áll rendelkezésre a következő nyom megfejtésére. A harmadik próbálkozás kudarca kizárást jelent.*
3. *A kizárás esetében a játékmaster határozza meg a büntetést, amely lehet akár a halál, de nem szükséges kizárólagosan annak lennie.*
4. *A díj az egyedüli győztes igényeire lesz szabva. Mindenkinél valamilyen tét forog kockán.*
5. *A játékosokat a játékmaster személyesen válogatta ki.*

Amennyiben beleegyezel a Játszmában való részvételbe, elkötelezed magad a játszma feltételei mellett, amíg győztest nem avatunk.

Egy csepp vér a lent látható vonalra aktiválja a megkötő-varázslatot.

Ha aktiválták, a Játszma nyomon követi a haladásodat, amelyről közvetlenül a Káosz királyának tesz jelentést.

Sok sikert!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

EGY

MISS CAMILLA ANTONIUSNAK vajmi kevés türelme volt a bolondokhoz, még ha jóképű bolondok voltak is.

Márpedig Lord Philip Atticus Vexley – aranyszín hajával, napbarnította bőrével és csibészes mosolyával – mindkét kategória ékes mintapéldánya volt. Főleg ha azt hitte, Camilla hajlandó lesz *újabb* hamisítványt készíteni neki.

Amikor napnyugtakor a férfi becsörtetett a művészeti galériájába kifényesített lovaglósizmában, fecskefarkú, burgundi vörös kabátjában és testhezálló homokszínű bricseszében, Camilla már akkor tudta, hogy Lord Vexley pontosan ezért érkezett.

Záróra felé járt, és Vexley szemének titokzatoskodó csillanását nem fogadta kitörő örömmel; nem voltak ők barátok vagy bizalmasok. Sem szeretők. Tulajdonképpen ha Camilla soha többé nem látná viszont, a koronához is méltó estélyt rendezne, hogy megünnepelje jó szerencséjét.

– Valami érdekfeszítőn dolgozik, Miss Antonius?

– Csak egy tájképen, Lord Vexley.

Ez nem volt igaz, de Vexley nem is érdemelte meg a valódi választ. Camilla művészete mélységesen személyes volt, az édesanyja intelmeiből, az édesapja történeteiből és a saját magányosságából merítette, ami segített neki annak látni a világot, amilyen az valójában volt.

A művészete gyakran a lelke lecsupaszítása volt, egy olyan része, melyet egyelőre habozott bárkivel megosztani.